

Neděle 4. adventní
L2,16-19
21.12.2025

Pozdrav:

Milost vám, kteří jste v Ježíši Kristu.

Introit:

Nebesa vypravují o Boží slávě, obloha hovoří o díle jeho rukou.
Svoji řeč předává jeden den druhému, noc noci sděluje poznatky.

Píseň: 482

Čtení: Mat2,1-11

Píseň: 474

Hra

I. Podívej, támhle Jeruzalém!

- 1.anděl: Jé, podívej, támhle Jeruzalém!
4.anděl: Jé, podívej, podívej Ber Šeba!
2.anděl: Jé, a támhle Jericho!
1.anděl: A támhle Nazaret a o kus dál Megido!
2.anděl: Jé a támhle, támhle Týr a Sidon!
1.anděl: Tam se nedívej, to už není náš rajón.
4.anděl: A proč bych se tam nekoukla? U sousedů je vždy něco zajímavého.
3.anděl: Já něco vím, a nepovím.
1.anděl: Už je tu zase ten vejtaha.
4.anděl: Prý něco ví a nepoví, prý něco ví a nepoví. Tetetete...
3.anděl: Já něco vím a nepovím, nepovím.
2.anděl: Tak si to nech. Stejně to nakonec řekneš.
3.anděl: Neřeknu, neřeknu.

4.anděl: Prý, že neřekne, neřekne.

2.anděl: Tak neřekni a je to.

3.anděl: Mě bolí pusa. Já to musím říct. Hospodin...

1.anděl: Nevyslovuj jeho jméno! To jméno je svaté!

4.anděl: To je tedy trumpeta. Takhle se rouhat.

3.anděl: Pardón, pardón. Tedy Bůh, nejvyšší, největší se rozhodl, že se narodí dítě.

2.anděl: No, pořád se někde někdo rodí. To není nic nového ani zvláštního.

3.anděl: No, tohle dítě nebude jen tak obyčejné. Bude to nový vládce celého světa.

4.anděl: No, to si tedy na to počkám.

2.anděl: To jako Bůh, nejvyšší a největší se rozhodl předat svojí moc i vládu?

3.anděl: No, moc tomu nerozumím, ale Bůh bude pořád Bohem, a to narozené dítě bude jeho Synem.

1.anděl: A kde se má jako to dítě narodit?

3.anděl: V Betlémě.

2.anděl: V Betlémě, v takové díře, vždyť tam nemají ani elektřinu, ani wifi!

3.anděl: Právě v Betlémě, odtud pocházel král David. Jo, a ještě to dítě bude z rodu toho krále.

1.anděl: No, nepovídej. To ti rodiče budou z královského rodu? Kde by se tu vzali?

3.anděl: To já zase tolik o tom nevím. Mě jen poslal Ho... nevyslovovat, tedy nejvyšší, abych oznámil nějaké Marii, že bude mít dítě.

2.anděl: No, tak nám řekni, co jsi jí řekl. Ale přesně, tak jak ti to Pán nakázal.

3.anděl: Musel jsem se to nadrtit, abych něco neřekl nepřesně. Měl jsem vyřídit té Marii toto:

Buď zdráva, milostí zahrnutá, Pán s tebou.

Neboj se, Maria, vždyť jsi našla milost u Boha. Hle, počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Ten bude veliký a bude nazván synem Nejvyššího a Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida. Na věky bude kralovat nad rodem Jákobovým a jeho království nebude konce.

Marie: Jak se to může stát, vždyť nežiji s mužem?

3.anděl: Sestoupí na tebe Duch svatý a moc Nejvyššího tě zastíní. Proto i tvé dítě bude svaté a bude nazváno Syn Boží.

Uf – to bylo dlouhé. Ještě jsem ji řekl:

Tvá příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a již je v šestém měsíci, ač se o ní říkalo, že je neplodná. Neboť u Boha není nic nemožného.

Marie: Hle, jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova.

II. Dílna na dvoře východním

- 1.vynálezce: Tak tedy vynalezl jsem stroj na výrobu hvězdného prachu. Chce jej princezna našeho krále. Prý s ním budou posypány její šaty, až bude tančit na zásnubním večeru.
- 2.vynálezce: K čemu jí to bude? Tak to já vyrábím elixír pravdy. Kdo se jej napije, již nikdy nebude lhát.
- 3.vynálezce: No, to já zase mám za úkol vymyslet elixír, který by způsobil, že lidé budou poslouchat. Denně si dají dvě kapky a budou poslouchat.
- 1.vynálezce: To mi tedy pověz, jak ten člověk po těch dvou kapkách pozná, koho má vlastně poslouchat?
- 3.vynálezce: No, musím to ještě nějak vyladit. Ještě to není úplně ono. Prostě panovník mi to nařídil, abych to vynalezl. Prý, aby lidi lépe poslouchali.
- 2.vynálezce: K čemu mu to bude?
- 3.vynálezce: No, asi k čemu, aby lépe vládnul. Nejdřív chtěl podplatit ty lidi tím, že jim dá vše potřebné k životu a oni si pořád vymýšlí.
- 1.vynálezce: No, mají se dobře, proto stále remcaj. To za nás, to by panečku koukali.
- 2.vynálezce: No, ty pořád s těmi tvými časy.
- Hvězdář: Kluci, kluci, nechte těch elixírů a pojďte se podívat. Koukejte, to jsem ještě neviděl!
- 1.vynálezce: Kde? Vynalezl jsi snad něco nového, co tu ještě nebylo? Vy hvězdáři pořád jen čučíte na nebe.
- Hvězdář: Já nic nevynalezl. To, co jsem uviděl, to si mě samo našlo!
- 2.vynálezce: To jako tě hledalo, až našlo?
- Hvězdář: Jo, našlo a bylo to na obloze.
- 3.vynálezce: Na obloze? A našlo?
- Hvězdář: Na obloze svítí hvězdy.
- 3.vynálezce: Většinou na noční obloze svítí hvězdy, to nám nemusíš říkat. To není nic nového.
- Hvězdář: Tahle hvězda, ta tam nikdy nebyla. Zjevila se tam, svítí neobyčejně. Jako nějaké znamení.
- 1.vynálezce: No, tak nám to vysvětli! Co je na ní tak zvláštního? Svítí a co?
- Hvězdář: S klukama jsme měřili, hledali a zase měřili, potom hledali v chytrých knihách a zjistili jsme, že ta hvězda patří králi králů.
- 2.vynálezce: Jako že se narodí někdo, kdo bude vládcem celého světa?
- 3.vynálezce: To už tu bylo tolikrát, a ještě se to neuskutečnilo.

Hvězdář: Ale tohle bude něco jiného. Ten král se narodí v nějaké malinkaté zemičce. Judsko nebo Izrael, či co.

1.vynálezce: To ani nevím, kde je.

Hvězdář: No, já si myslím, že tento král bude nějaký jiný. Takový, který tu ještě nebyl. S klukama jsme se dohodli, že se na to půjdeme podívat.

1.vynálezce: Sice jste hvězdáři, ale můžu jít s vámi?

Hvězdář: No, jak chceš. My jsme pro toho krále přichystali dary. Tedy královské dary: zlato, kadidlo a myrhu.

III. Betlém

Marie: Josef spí, vlastně všichni spí. A já pořád ne a ne zaspat. Neustále musím myslet na toho anděla. Pořád a pořád se mi vybavují jeho slova.

1.pastýř: Tak jsem doma hledal. Chtěl jsem tomu králi dát to nejlepší, co doma mám. Tak jsem vzal...

2.pastýřka: To já jsem zase vzala... To se mu bude určitě hodit.

3.pastýř: Nevím, jestli jsem vybral dobře, když jsem sebou vzal...

4.pastýř: To nevím, to musíš vědět sám. Já nesu...

5.pastýř: To tedy nevím, k čemu mu to všechno bude. Když neseme, co my máme rádi. Je ještě miminko a bude jenom spát. To bude trvat, než vyroste. Třeba on ty dary od nás ani nebude chtít.

Marie: Josef spí, vlastně všichni spí. A já pořád ne a ne zaspat. Neustále musím myslet na toho anděla. Pořád a pořád se mi vybavují slova toho anděla. Říkal, že to dítě bude Boží Syn.

1.pastýř: Už vidím obrysy Betléma. Nikde ani živáčka.

5.pastýř: Jak, to, že nikdo se nejde poklonit, tak jako my? Já myslel, že na cestě někoho potkáme.

2.pastýřka: To ti andělé to nikomu jinému neřekli?

3.pastýř: Už to tak vypadá, že neřekli.

4.pastýř: Tak, kdo to všechno ví?

2.pastýřka: Tak zvedněte ruku, kdo už to ví, že se narodil Mesiáš.

Marie: Josef spí, vlastně všichni spí. A já pořád ne a ne zaspat. Neustále musím myslet na toho anděla. Pořád a pořád se mi vybavují slova toho anděla. Říkal, že to dítě bude Boží Syn, Spasitel, Kristus Pán.

Píseň: Kampak to spěcháte, pastýřové... (zpívají děti)

Spěchali tam a našli Marii a Josefa i to děťátko položené do jeslí.
Když je spatřili, pověděli, co jim bylo řečeno o tom dítěti.
Všichni, kdo to slyšeli, užasli nad tím, co pastýři vyprávěli.
Ale Marie to všechno v mysli zachovávala a rozvažovala o tom.

Kázání:

Evangelista Matouš i evangelista Lukáš vypráví příběh nových počátků. Oba svědkové víry nám podali zprávu o narození Krista, krále králů, jak zpíváme v písních.

Krom narozeného dítěte v Betlémě oba popisují pohyb těch, kteří uslyšeli zpěv andělů nebo uviděli neobyčejné světlo v podobě hvězdy. Ve ztmavlé obloze, ve tmě betlémských kopců vstupuje do života pastýřů světlo. Do života mudrců vstoupila záře nevšední hvězdy.

Pastýři i mudrci se vydávají na cestu. Jdou se podívat. Jedni zanechají stádo stádem a pospíchají do Betléma. Druzí nešetří zlatem, vonnými mastmi a oleji, a vydávají se na dlouhou cestu.

Cesta jako životní postoj. Cesta jako úkol toho, který se rozhodl jít za světlem vycházejícím z Betléma. V Betlémě to začalo. Zatím se ještě nic neděje. Zatím dítě Ježíš spokojeně spí v jesličkách.

Zatím Herodové světa spřádají plány na zničení světla, které pomáhá lidem v orientaci životem.

Rozpoznají pastýři a mudrci v tom dítěti, v té bezbrannosti a křehkosti toho, který se nakonec stane světlem mnoha životů?

Rozpoznáme my v bezbrannosti a křehkosti sílu, která přemůže tmu zloby Herodů? Rozpoznáme v příběhu Vánoc, ale i Velikonoc pozvání na cestu? Jsme ochotni vyjít ze svých danností a zdánlivých zákonitostí vstříc světlu, které přemohlo temnotu odcizeného člověka?

A tak vám všem přeji, aby životní cesta, na kterou jste se vydali, došla cíle. Přeji, aby se splnila slova písně: *Dej milosti, tvé radosti dojít nám.* Mnohdy bloudíme, zbytečně si prodlužujeme cestu. Avšak přeji vám, abyste vždy našli dobrý směr, aby vás Pán Bůh vždy znova a znova postavil na cestu pokoje a radosti.

Amen.

Píseň: 478, 458

Poslání:

Kdo vystoupí na Hospodinovu horu? A kdo stanout smí na jeho svatém místě?
Ten, kdo má čisté ruce a srdce ryzí, ten, kdo nezneužije mou duši, ten, kdo nepřísahá lstivě.

Požehnání:

A pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.
Amen.

Píseň: 481